

॥ ३ ॥ महामुनिं दुर्वाससं दृष्ट्वा ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ मध्यादित्यगते मध्यगतादित्ये ॥ ७ ॥ प्रग्रहः ऊर्ध्वबाहुः ॥ ८ ॥ किंप्रमाणेनमसुत्रपर्यंतं ततोप्यधिकंवा ॥ ९ ॥ १० ॥
॥ ११ ॥ एवमस्यशापवशाद्दुःखोपेतं चिरायुष्यं वक्तुं पीठिका माह ॥ शृणुराजन्निति ॥ पुरा पूर्वस्मिन्काले भृगुपत्नीं स्वपुरोहितमातरं ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ अवध्यां

तमाश्रमं महातेजाः पिता ते सुमहायशाः ॥ पुरोहितं महात्मानं दिदक्षुरगमत्स्वयं ॥ ३ ॥ सदृष्ट्वा सूर्यसंकाशं ज्वलंतमिव तेजसा ॥ उपवि
ष्टं वसिष्ठस्य सव्यपार्श्वे महामुनिं ॥ ४ ॥ तौ मुनीतापसश्रेष्ठौ विनीतावभ्यवादयत् ॥ सताभ्यां पूजितो राजा स्वागतेनासनेन च ॥ ५ ॥ पा
द्येन फलमूलैश्च उवासमुनिभिः सह ॥ ६ ॥ तेषां तत्रोपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः ॥ बभूवुः परमर्षीणां मध्यादित्यगते हनि ॥ ७ ॥ त
तः कथायां कस्यांचित्प्राजलिः प्रग्रहो नृपः ॥ उवाच तं महात्मानमत्रेः पुत्रं तपोधनं ॥ ८ ॥ भगवन्किंप्रमाणेन ममवंशो भविष्यति ॥ कि
मायुश्च हि मे रामः पुत्राश्चान्ये किमायुषः ॥ ९ ॥ रामस्य च सुता ये स्युस्तेषां मायुः कियद्भवेत् ॥ काम्यया भगवन्ब्रूहि वंशस्यास्य गतिं मम
॥ १० ॥ तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं राज्ञो दशरथस्य तु ॥ दुर्वासाः सुमहातेजा व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ ११ ॥ शृणुराजन्पुरावृत्तं तदा देवा सुरेयुधि ॥
दैत्याः सुरैर्भर्त्स्यमाना भृगुपत्नीं समाश्रिताः ॥ तथा दत्ताभयास्तत्र न्यवसन्नभयास्तदा ॥ १२ ॥ तथा परिगृहीतांस्तान् दृष्ट्वा क्रुद्धः सुरेश्वरः ॥
चक्रेण शितधारेण भृगुपत्न्याः शिरोहरत् ॥ १३ ॥ ततस्तां निहतां दृष्ट्वा पत्नीं भृगुकुलोद्बहः ॥ शशाप सहसा क्रुद्धो विष्णुं रिपुकुलार्दनं ॥ १४ ॥
यस्मादवध्यां मे पत्नीमवधीः क्रोधमूर्च्छितः ॥ तस्मात्त्वं मानुषे लोके जनिष्यसि जनार्दन ॥ १५ ॥ तत्र पत्नीवियोगं त्वं प्राप्स्यसे बहुवा
र्षिकं ॥ शापाभिहतचेतास्तु स्वात्मना भावितो भवत् ॥ १६ ॥

स्त्रीत्वादपि पत्नीत्वाच्च वधानर्ही ॥ १५ ॥ शापाभिहतचेताः धर्मपक्षाश्रये देवा
नुग्रहाय प्रवृत्त ईश्वरः स्वोपास्यो मया रूयभिमानेन शप्तः ॥ ईश्वरत्वाद्यदितं निरस्येत्तदामिथ्यावचनत्वेन नरकप्राप्तिः स्यादिति पश्चात्तापं परीतचित्तः ॥ स्वात्मनांतर्यामिणा भा
वितः स्वशापस्वीकारार्थमीश्वरं प्रति तपश्चरणार्थं प्रेरित इत्यर्थः ॥ १६ ॥